

Põgenev ajakirjanik ja otsusekindel FBI agent
võtavad sihikule rahvusvahelise skandaali

TAGAAETAVAD

RACHEL LEE

Proloog

Caracas, Venezuela

Tüdruk värises, kuuldes ukseriivi lahti tõmmatavat. Nagu alati, isegi pärast... mitu kuud sellest nüüd oligi?

Ta arvas, et on kuusteist. Või ehk seitseteist. Kodunt põgenes ta kaks aastat tagasi. Või oli see kolm? Ta polnud kindel. Kui ta Denveri tänavatel elas, polnud ajaarvestusega probleeme. Ehkki kõik päevad oli üsna sarnased – tõmbad end pilve, et üldse jalad alla saada, ja siis otsid klienti, kes annaks raha järgmise doosi jaoks –, käis kõik tsüklitena. Varjupaigad pakkusid aeg-ajalt tasuta lõunasööke ja pesemisvõimalust. Pühapäeviti oli kliente raskem leida, sest siis püüdsid mehed teha nagu, et nad on tublid, jumalakartlikud inimesed. Ja siis veel aastaegade vaheldumine.

Just aastaegade vaheldumine oli saanudki määravaks. Tüdruk oli otsustanud, et ei veeda enam ühtki talve Denveris. Phoenixis oleks mõnus, või Los Angeleses. Kusagil, kus on soe.

Nii sundiski ta end metamfetamiiniga piiri pidama – see oli olnud tõeliselt kohutav –, et koguda raha bussipileti jaoks.

“Kuskile, kus on soe,” ütles ta piletimüüjale.

“Näiteks koju?” tähendas naine seepeale.

Tüdruk oli sellele mõelnud – umbes kaks sekundit. Tānupüha lähenes. Mõte kodustele söökidele, mälestus ema tehtud kalkuni-täidisest ja kastmest ajas suu peaaegu vett jooksuma. Ta oleks äärepealt öelnud: “Jah, kas rahast piisab, et Virginiasse sõita?”

Aga kodus oli onu, kes elas vaid kahe kvartali kaugusel. Onu käis isaga õhtuti joomas ja kui isa läks magama, tuli onu tüdruku tuppa. Ikka ja jälle. Nüüd talle vähemalt maksti selle eest.

“Ei,” ütles tüdruk naisele. “Parem Phoenixisse.”

See oli tema viimane iseseisev otsus. Phoenixi bussini oli tund aega ning ta otsustas reisi peale söögi- ja narkotsiraha otsida.

See klient oli tundunud meeldiv. Tagasihoidlik. Mitte silmatorkavalt himur. Tüdruk teadis seda tüüpi mehi. Tema ametus, maailma vanimas, pidi oskama kliente märgata. See tüüp oli selline, kellele meeldib pool ja pool ehk suhuvõtmine ja keppimine, kumbki kümme minutit, kui sedagi. Mees ei püüdnudki kaubelda. Kiirelt teenitud viiskümmend taala.

Tagasi mõeldes taipas tüdruk, et see oleks pidanud teda valvusele sundima. Kliendid püüdsid alati kaubelda. Tüdruk oli armas ja puhas, sale, loomulike blondide juustega, prinkide rindade ja läbi T-särgi paistvate esiletungivate nibudega. Enda arvates pidanukski ta saama veidi rohkem pappi kui vanemad tüdrukud, kes olid sellega nii kaua tegelnud, et nägid välja ja olid ka katsudes nagu kulunud kõõginuustikud.

Aga viiskümmend dollarit oli olnud ikkagi kaks korda rohkem kui hetke keskmine taks. Mees oli noogutanud ja öelnud: “Olgu. Ma tean siin lähedal üht kohta. Mis kell su buss läheb?”

Ja sellest hetkest kadus tüdruk igaveseks.

Jah, see juhtus vahetult enne tänapäeva. Aga mis kuu praegu on? Tal polnud aimugi. Kui ta kõrvaltoast teleka hääli kuulis, siis ainult summutatult ja hispaania keeles. Tema toal polnud aknaid ja ilm oli siin kogu aeg sama.

Ei mingeid tsükleid. Nüüd olid päevad tõesti täpselt ühesugused. Toit oli sama päevast päeva. Isegi mees oli sama. Kaks, vahel kolm korda päevas. Alguses rohkemgi. Ta ilmselt tüdines ära, arvas tüdruk.

Sellised mehed juba kord on, välja arvatud tema onu. Kui tema oleks ära tüdinenud, elaks tüdruk ilmselt ikka veel Fairfaxi maakonnas muinasjutumaal kahekordses kivimajas kenasti pügatud muruga krundil, kolme autot mahutava garaažiga ja elutoaga, kus oli suure ekraaniga teler, kust alati tuli mingi spordivõistlus. Ning ta kuulis läbi vahe-seina, kuidas tema vend Internetist pornot vahtides pihku peksab.

Aga onu ei tüdinenud ära ja tüdruk ei suutnud teda enam taluda, ei suutnud taluda mõtet sellele, kas tema vend peksab ka siis pihku, kui kuuleb nende onu ähkimist ja õe voodi vedrude kriuksumist. Ta ei suutnud enam taluda arutlemist, kas tema vend kuulis või üldse hoolis sellest, kui õde pärast voodis patja nuttis ja luges päevi, tunde ja minuteid, millal ta sellest majast pääseb, et mitte kunagi tagasi tulla.

Noh, ta pääses. Ja tagasi ta sinna enam ei saa.

Uks avanes ja mees seisis ukse, kott käes. Ta viskas selle voodile. "Pane riidesse. Sa lähed koju."

Mees tõmbas ukse enda järel kinni. Ta ei pannud seda lukku. Esimest korda. Tüdruk ajas huuled torusse ja mõtles, mida see tähendab. Mehe sõnad ei lugenud midagi. Tüdruk oli õppinud sõnu eirama. Kodu. Ilus. Armastus. Mis iganes. Aga mees ei luskustanud ust. See luges.

TAGAAETAVAD

Tüdruk avas koti. Seal olid kulutatud teksad ja roheline T-särk. Ei rinnahoidjat ega aluspükse, aga ta polnud neid nii kaua kasutanud, et tal oli ükskõik. Teksadel ja T-särgil olid veel hinnasildid küljes. Tüdruk kiskus hammastega sildid küljest ja tundis, et üks hammas pragunes. Selles oli süüdi toit, teraliseid tortillad, mis kulutasid hambaemaili. Aga tema isa on hambaarst. Ta teeb selle korda.

Uued riided. Uks pole lukus.

Ta läheb koju.

Tüdruk pesi end kraanikausi juures, pani teksad jalga ja T-särgi selga, tõmbas sõrmedega läbi juuste. Need ei läikinud enam nii nagu varem, aga peeglist paistval tüdrukul olid endiselt need suured pruunid silmad, millest kõik alati rääkisid. Tema näonahk polnud enam värske. Aga trenni, meigi ja korraliku toiduga... Jah. Ta võiks koju minna. Ta võiks olla...

Kes?

Denveris kasutas ta nime Candi. Vanemad kutsusid teda Candace'iks. Aga siiatulekust saadik polnud keegi teda kuidagi kutsunud. Vähemalt mitte nimepidi. Ainult *puta*. Hoor.

Kes ta kodus olla võiks? Oma onu *puta*? Candi? Kas tal üldse on meeles, mis tunne on olla Candace? Või vaatab ta esmalt isale näkku, seejärel tema kubet ja arutleb, mitu kepikorda on vaja, et üks hammas korda teha?

“Oled sa valmis?” küsis mees ust avades. “Sa näed hea välja.”

Sõnad. Vahet pole.

“Jah.”

Tüdruk läks mehe kannul toast välja eestuppa ja seejärel aeda. Ta oli seda korra varem näinud, siis kui ta siia toodi. Ta vaatas ringi ja nägi, et ta oli elanud teenijate tiivas. Loomulikult.

Punakad kiviplaadid läikisid hommikupäikeses. Öösel oli sadanud ning õhk oli niiskusest ja terves hoovis hooldatud peenardes õitsevate kirevate troopiliste lillede lõhnast paks. Ükski kivi ega liivatera polnud vales kohas. Nagu kodus.

Must maastur oli uus, mitte see, millega teda toodi. Tüdruk ronis tagaistmele. Nahkistmed olid sõrmede all siledad. Mees istus rooli, vajutas nuppu ja laest ilmus väike ekraan. "Filmi tahad vaadata?"

"Olgu."

Mees pani plaadi DVD-mängijasse ja hetk hiljem ärkas ekraan ellu. Bugs Bunny, hispaania keeles. Mees oli ostnud DVD lapsele. Võib-olla tütrele. Võib-olla istus sama koha peal tavaliselt mehe tütar, vaatas sama naljakat multikat, kui isa teda... kuhu viib? Kooli? Kirikusse?

Tüdruk taipas, et ei tea sellest mehest midagi. Ja sellepärast ta ilmselt koju lubatigi. Mees oli lihtsalt üks välismaalasest ärimees. Tüdruk ei teadnud, mis linnas ta on. Ta ei suudaks meest tuvastada.

Ta võitles sooviga sõidu ajal ringi vaadata. Üks pool temast tahtis kõik meelde jätta, silmata mõnd teetähist, maamärki, et seda koju jõudes meenutada ja rääkida... kellelegi. Kellelegi, kes selle mehe üles otsiks. Aga selle asemel vaatas ta lihtsalt multikat. Hispaania keeles.

Nad sõitsid märke. Ilmselt on mehel kusagil lennuki maandumisrada. See oleks loogiline. Ta ei saa ju tüdrukut tavalennuki peale panna. Ilmselt tuleb tüdrukul kokaiinilaadungi otsas istuda. Ta arutles, kas see on pehme.

"Me teeme metsapeatuse," ütles mees teeservas peatudes. "Lennuväljani on mitu tundi sõitu."

Tüdruk ei tahtnud pissida, aga sellest polnud midagi. Ta oli harjunud käsu peale pissima. Kui isa pere Yellowstone'i rahvus-

TAGAAETAVAD

parki viis, pani ta kõik metsapeatused ette paika, märkides need kohad kaardil väikese kollase ristiga. Nad olid vennaga itsitanud, sest isa kasutas pissipeatuste märkimiseks kollast. See mõte ajas muigama.

Vetsu polnud. Sellest polnud midagi. Tänavaelu oli teda õpetanud lihtsamalt läbi ajama. Tüdruk lükkas teksad alla, sättides need korralikult jalgade vahele, lükkas puusad ettepoole, kükitas ja surus sõrmedega kummalegi poole kusitit ning kergitas end veidi, nii et ta ei pissinud mitte otse alla, vaid ettepoole. Nii jäid teksad kuivaks.

Tüdruk kuulis plöksatust, kui mees püstolipäästiku tagasi tõmbas, ja teadis. Osa temast mõtles põgenemisele või vastuhakkamisele. Aga teksad olid maas. Aega poleks. Sel poleks tähtsust.

Neetud.

Selle asemel vaatas ta hoopis pissijoa käes värelevaid lehti, mis hüplesid süüa-sinna, ja ootas. Kurku kerkis klomp, kui ta mõtles Yellowstone'ile ning sellele, kuidas nad vennaga kollase risti peale itsitasid. Ajale, kui ta oli keegi teine. Süütu, leebe ja lootusrikas.

Ta kuulis pauku hetke enne seda, kui kuul tema kukalt tabas ning kõik mõtted, mälestused, kurbuse ja lootuse hävitas.

Pimedus saabus kiiresti.

Ta oli kodus.